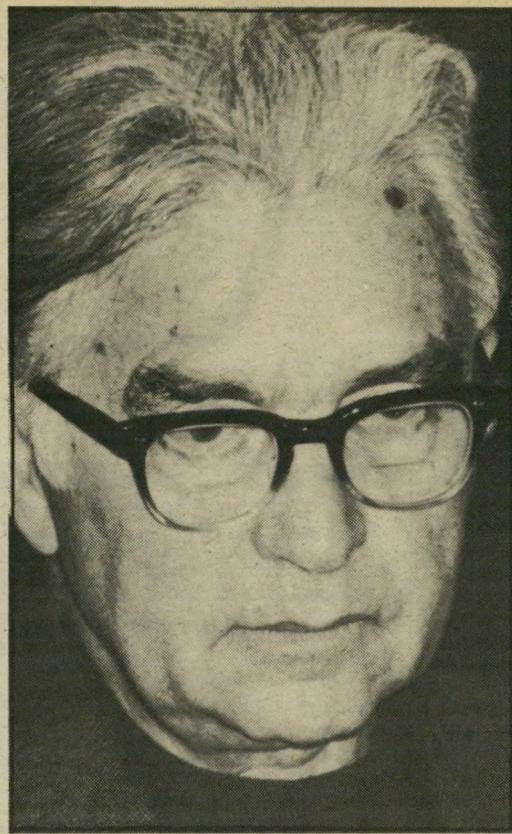

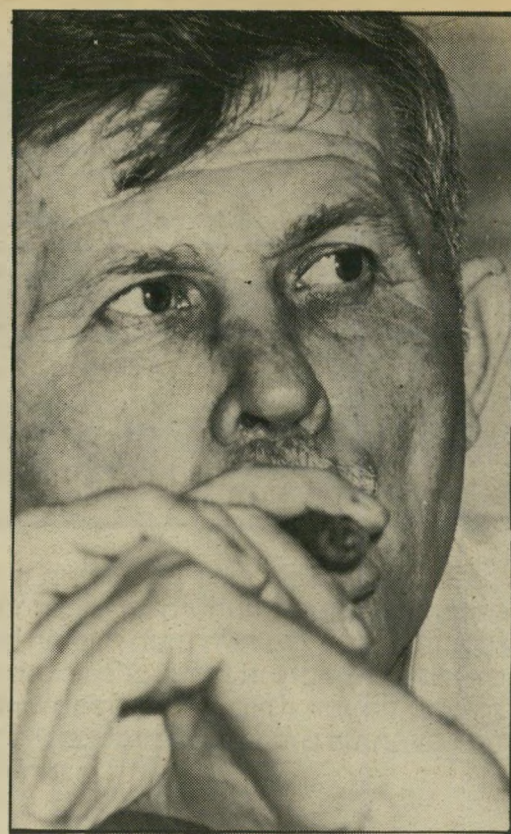
מארק רייך:

„בבידור הישראלי הכל הולך על קשרים אישיים!“

בנימין הלוי:

„מה שהיה לי להגיד, אמרתי כבר במישפט!“

פסח גרופר:

„אם אמרתי את זאת, אז זה היה במיזנון!“

מזה שנים מספרים התל-אביבים שפעם ביקרו בחיפה, אבל היה סגור. נראה שהסגור פועל גם לכיוון השני. מארק רייך, זמר-רוק וחבר להקת קילר הלוהטת, טוען שתל-אביב סגורה לפני הלא-מקומיים בכל הקשור לקריירה בבידור.

● תסביר, בבקשה.

להקת קילר הלוהטת קיימת כבר ארבע שנים ומופיעה בהצלחה גדולה בחיפה ובסביבתה. במשך השנים הללו רצינו להוציא תקליט, ופנינו לשתי חברות-התקליטים הגדולות בתל-אביב, אבל הן דחו אותנו, בכל פעם עם סיבה אחרת.

● מה זה קשור להיותכם הימאים — אולי השירים שלכם לא מצאו חן בעיניהם?

הבעיה היא שהם נבהלו מהחומר שלנו. אנחנו שרים על מין, על אלימות, על סמים ועל מחאה.

● השבתי שכל להקות-הרוק שרות על זה.

להקות-הרוק הישראליות שרות על הכל באופן פורש. שיר-המחאה הכי חריף הוא מחכים למשיח של שלום חנוך. אצלנו זו מחאה אמיתית, אנחנו שורפים דגלים בהופעות, מכים חיילים.

● ממש יופי!

תראי, אלה הם החיים. אנחנו, חברי הלהקה, היינו בלבנון במלחמה, נלחמנו, עלינו על מוקשים, ירו עלינו, חלק נפצעו. אנחנו לא היינו כענף-הוויכודי. אנחנו נלחמנו חזק, ואנחנו רוצים למחות חזק.

● מה כל זה קשור לחיפה?

לקח לנו ארבע שנים כדי להבין שבבידור הישראלי הכל הולך על קשרים אישיים וסימפאטיות אישיות. אם אתה לא חבר של, לא משמיעים אותך ברדיו, לא מראיינים אותך לעיתונים ולא מפרגנים לך. לאנשים מחוץ לתל-אביב אין כאן סיכוי.

● ובכל זאת, יצא התקליט שלכם השבוע, ודווקא בתל-אביב.

כן, יצא תקליט, ולא כליכך מפיצים אותו בחנויות, כי על העטיפה יש צילום של תחת עם תחתונים מופשלים. ובשביל התל-אביביים, שראים סרטי-פורנו בבית, העטיפה לא מספיק ערינה.

במהומה האחרונה סביב אישיותו של ישראל קסטנר, עם הצגת המחזה עליו בתיאטרון הקאמרי (ראה יומן אישיל), נשכח מי שחרף, למעשה, את גורלו של קסטנר: השופט המחוזי (דאז) בנימין הלוי, שכתב בפסק-דינו כי „קסטנר מכר את נשמתו לשטן“.

רצינו להיפגש איתו, לשמוע מה יש לו לומר על המישפט היום. 30 שנים אחרי.

ד"ר הלוי שלום, (כך עונה אשתו לטלפון). ד"ר הלוי לא בבית. הוא כבריקת-עיניים קשה מאוד. אבל אני כבר יכולה להגיד לך שהוא לא יסכים לדבר איתך. הוא לא מוכן להתראיין. עכשיו, פיתאום, כולם מתעניינים בו. קסטנר, את רוצה לשאול על קסטנר, נכון? טוב, תנסי בערב, אבל הוא לא יסכים.

● (בערב, קולו של הלוי עצמו):

אשתי הרי כבר דיברה איתכם. אמרה שאני לא מוכן להת-ראיין.

● למה?

כל מה שהיה לי להגיד, אמרתי במישפט. יותר אין לי מה להגיד בנושא הזה.

אימרי-השפר של חברי-הכנסת פסח גרופר. „בן-זונה“, „אפס“, „חרא“, צוטטו השבוע בהרחבה (ראה יומן אישיל). נשואי-הכינויים הללו, אליעזר כהן, רואיין בכל אמצעי-התיקשורת. שאלתי את פסח גרופר אם הוא מצטער על מה שאמר.

אני מכחיש בתוקף את כל הסיפור הזה. ביום השלישי, שהוא היום שכאלו אמרתי את הדברים, לא החלפתי מילה אחת עם כהן. דיברתי איתו שבוע לפני כן בתל-אביב, ואז אמרתי לו שההצעה שלו היא בלתי-הגיונית, ושהוא עושה שטויות.

● לא אמרת לו „בן-זונה“ ושאר ברכות?

בעימות רדיופוני שנערך ביני לבין העיתונאי מהארץ שכתב על זה, הוא בעצמו חזר בו מכך שאמרתי את הדברים לכהן בוועדה, וסיפר שהוא שמע אותי אומר את הדברים האלה לכמה מעמיתיי במיזנון-הכנסת.

● ולעמיתך אמרת את זה?

אני לא זוכר שאמרתי דבר כזה, וגם שאלתי את החברים שישבו איתי, ואף אחד מהם לא זוכר שאמרתי מילים כאלה. ובכלל, מה פיתאום עיתונאי מצותת לשיחות פרטיות שאני מנהל עם עמיתיי?

פנתי היום לעמוס שוקן מהארץ ואמרתי לו שטיפה של הגינות לא היתה מזיקה לעיתונאים שלו. זו בושה שעיתונאי הולך ומלביש עליי סיפור מלוכלך כזה, ועושה לי עוול גוראי.

● אם לא אמרת לאליעזר כהן את הדברים האלה, איך אתה מסביר את העובדה שהוא הגיב?

כי הוא לא שפוי ולא ישר. אני כאמת לא מבין למה הלבישו עליי את הסיפור הזה. כשאני עושה משהו, אני עומד מאחורי דבריי. אני לא פחדן.